

„Typické aprílové počasí,“ pomyslela si Barunka a dumala, co bude dělat. Těšila se, že půjde na zahradu a pohraje si s malými kuřátky, ale ta byla zalezlá ve svém domečku a schovávala se s mámou kvočnou před deštěm. Do kurníku totiž ještě mláďata nesměla, protože by si na ně ostatní slepice dovolovaly a klovaly je. I pejsek Punťa ležel v boudě a jen po očku sledoval, co se venku děje.

Najednou Barunku napadlo, že by se mohla jít podívat do chlívků, tam přece nefouká ani neprší. Navíc se před měsícem

koze Pepině narodila dvě kůzlátka. Seběhla proto rychle po schodech do kuchyně, pozdravila se s babičkou a spustila: „Babičko, dnes mám náladu pod psa.“

„S tím musíme něco udělat,“ řekla babička a usmála se.

„Já bych možná věděla, jak ji zlepšit, babičko. Co kdybych se po snídani zašla podívat do chlívků na malá kůzlátka?“

Babička se zamyslela a povídá: „Víš, co, Barunko, půjdeme Pepinu a Julču nakrmit.“

Než došly do chlívků, babička vnučce vysvětlila, že koza nemůže žít sama, protože by jí bylo smutno. Odjakživa je zvyklá žít ve stádě a sama by se trápila. Také jí pověděla, proč se o někom říká, že je mlsný jako koza, a spoustu dalších věcí. V chlívků pak daly Pepině a Julče seno a dívaly se, jak obě spokojeně přežvykují, zatímco se kolem nich na slámě prohánějí a skotačí kozlík Ložník a kozička Bělička. Nebyli vůbec k zastavení, hned vyskočili na koryto, hned na Barunku nebo na babičku a nakukovali na malého pašíka Karlíka, který s nimi v chlívků bydlel. Barunka byla spokojená, poznala nové zvířecí kamarády a domluvila se s babičkou, že příště jim přinese seno sama, a když bude venku pěkné počasí, vezmou kůzlátka ven na pastvu. Potom si ještě chvíli pohrála a rychle spěchala za babičkou domů, aby jí pomohla s obědem.